

*most a kislány, majd az anyja, lerepülnek,
aztán málhák, s odarakva egy kupacba
az egész sors. Nem parancs, csak halk terelés,
magyarázat:*

*„Autobus, finis Horgos” – be a zsákba,
megint újabb idegenbe nyíló mébbe.
Nincs erőszak. Csak a szánás fiatal szerb
tiszt szemében.*

*Némajáték. A tereltek semmi jelet
nem adnak már, s aki terel, csak asszisztál,
lépésekhez következő vak homályba,
tehetetlen.*

HORVÁTH VERONIKA

Önmagával határos

*Elmesélni a szerb állomásfőnököt. Abogy nem érted a nyelvet, csak a kiabálás,
hangsúly, hanglejtés árulja el, hogy épp családi dráma van.
Egy másik családra gondolni, az öregemberre, akinek a kertjében húzódott a határ.
Hogyan kapárod meg a földedet, ha átmenni nem lehet?
Találsz-e odaát szomszédot, hogy a szőlőt csápra kösse?
Elmesélni, ahogy a sötét villanypóznák közül egynek a tetején
még remeg némi világosság, a fénykör rezgésénél figyelni
a satnya muskátlit a graffitis betontömbben. Órák óta nem jött vonat.
Hiába kérdezed, az állomásfőnök se angolul, se németül,
se magyarul nem beszél. Idegen vagy ebben a határon túliságban.*

*Hallgatod, ahogy a barátaid gúnyt űznek a közhelyekből, de tudod,
hogy a te szádból sértő lenne ugyanez. Mindegy, hogy melyik
irányba indulsz, te nem azt, nem úgy léped át. Nincs miért bocsánatot kérned,
mégis furcsa bevallani, hogy határon belül, rendszerváltás
után születél, és magyarnak lenni akkoriban csak annyi volt,
hogy embernek lenni, mert azt hitted, minden ember magyar,
és újdonság volt, mikor kiderült, hogy van külföld, vannak más országok is,
és ott az emberek más nyelveken beszélnek. Meglepődöttél akkor is,
mikor rájöttél, hogy ez nem is igaz, mert a legtöbb külföldön, abova eljutottál,
csak a feliratokat nem tudtad elolvasni, de minden szót értettél.*

A humor a var a sebeken, meg a hallgatás, szóval jobb lenne, ha inkább semmit nem mondanál, mert nem tudod, hol a határ, mi dolgod mindezekkel, mégsem bagyod annyiban, próbálkozol, hogy ezt a folyton magyarázatra szoruló, hiányokból építkező köteléket megértsd. Lopott mondatokkal pótlod a hézagokat, és a világban körbe nézve azzal nyugtatgatod magad, hogy minden ország másféle ellentmondás. Minden ország, minden emberi kapcsolat – újra meséled magadat magadnak esténként, hátha elárulnak valamit kordonok között bukdácsoló félmondатаid arról, mitől batárolódsz el, és mibe tartozol.

